

Lucie Paulová

Zozomba

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Paulová

Zozomba – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZOZOMBA

Prolog

Mlha nad Lunaparkem visela jako šedozelený závoj. Šňůry barevných žárovek zářily mezi suchými stromy a spojovaly oprýskané atrakce. Liduprázdné místo. Zastavený čas. Staré ruské kolo se pomalu, se skřípotem otáčelo dozadu. Z jedné gondoly vystoupil vysoký, štíhlý muž ve vojenské uniformě. Upravil si na boku šavli, ruka se dotkla vyleštěných knoflíků... Zamířil k Podzemdráze. Právě rachotila dolů.

Velitel spěchal, aby přivítal toho nebo ty, které přiváží. Poprvé a naposledy, divoká jízda po zrezivělých kolejích. Když Podzemdráha s trhnutím zastavila, Velitel byl připraven. Z prvního vozíku vyskočil drobný muž v zánovním šedém obleku a Velitel netrpělivě zdvihl obočí: „Jednoručko... kolik...?“

Muž nebyl tím, na koho Velitel čekal. Na dotaz zdvihl svou jedinou ruku a ukázal dva prsty. Dva.

Tentokrát to byl mladý muž a stará žena. Pomalu opustili své vozíky a hleděli do mlhy. Vynořovaly se z ní nezřetelné bytosti.

Velitel se rozzářil, ale jeho úsměv patřil jen mladému muži. Podal mu ruku a přátelsky stiskl tu jeho: „Vítám vás! A rád odpovím, na co se jistě chcete zeptat. Ale... všechno má svůj čas...“ znovu kývl na Jednoručku a ten mu podal dva pohárky. Opatrně, aby neulil... Velitel pak přistoupil ke staré ženě a zeptal se jí na jméno. Když odpověděla, něco jí zašeptal

do ucha a ona poslušně vypila pohárek. Velitel okamžik čekal a pak se znovu zeptal příchozí na jméno. Nejistě se rozhlédla kolem sebe. Jméno? Velitel se jí podíval do očí: „Vy jste přeci ‚teta Hadovka‘. Běžte, běžte už... ony se vás ujmu.“ Mávl rukou k bytostem. Žena se k nim bez odmlouvání vydala, s sebou si nesla jméno Hadovka.

Ve Velitelově ruce zářil zbrusu nový knoflík. Usmál se a otočil se k mladému muži: „Příteli! Co kdybychom se spolu projeli na ruském kole...“ Podal mladíkovi druhý pohárek a počkal, až ho vypije: „Řeknete mi své jméno?“ Velitelův hlas byl dychtivý. A jeho oči hladové. Vzal muže kolem ramen a zamířili spolu k ruskému kolu. Stále se pomalu otáčelo pozadu a jeho skřípot přehlušila Podzemdráha, právě se s rachocením rozjela vzhůru. Za okamžik všechno zmizelo v mlze.

ČÁST PRVNÍ:

**JAK SE DOSTAT
DO MALÉRU**

KAPITOLA 1.

Frida a Qido

Frida a Qido nebyli tak docela kamarádi. Nechodili spolu do třetí třídy a ani nebydleli ve stejné ulici. Zajímaly je úplně odlišné věci a byli každý docela jiný. Jediné, co měli společné, byly jejich mámy. V tom byla ta potíž: byly totiž nejlepší kamarádky. Takže co si Frida a Qido pamatovali, motali se pořád kolem sebe. Dokud byli malí, bylo to vlastně docela jedno. Ale teď! Hrůza, když je vám osm let a musíte trávit víkend s někým, kdo nechce prozkoumat starou půdu, kam se nesmí. Nebo si potmě vyprávět strašidelné příběhy... myslívala si Frida. A Qido byl nešťastný: zase bude muset v lese stavět bunkr a bojovat s příšerama, co neexistují, místo toho, aby si v klidu stavěl z lega. Nebo četl... Je potrhlá a pořád si vymýšlí... říkával si Qido o Fridě, a ona si o něm myslela, že je nudnej strašpytel a nešika. A pořád trčí doma. Vlastně měly obě děti tak trochu pravdu.

Frida byla divoch. Milovala příběhy, tajemství a všechno, co vonělo kouzly. Její šatičky mívaly prazvláštní díry a kolena fialovomodrou barvu. Qido byl naopak rozvážný, opatrný a všemu chtěl přijít na kloub. Nikdy si nerozbil brýle! Neměl rád zavřené dveře a spaní potmě. A rozhodně neuznával Fridino fantazírování. Jenže... ona dokázala vyprávět

svoje historky TAK přesvědčivě, že bylo těžké poznat, co je pravda, a co ne. A občas bylo i těžké se nebát. A tak se Qido bál. A někdy, vlastně docela často, si říkal, že je to i zábavné. Frida zase musela uznat, že nikdo neumí dělat věci tak, jako Qido: aby fungovaly. Ona něco vymyslela a Qido to vyrobil. Jako třeba tehdy tu pirátskou loď z krabic. Opravdu plula, chvíli... naštěstí už oba uměli plavat. A taky: když byli kvůli ní v maléru, byl to vždycky Qido, kdo nepanikařil a vymyslel, jak z toho ven. Takže... nakonec se daly ty jejich společné akce přežít. A když ne, tak se porvali. Nemluvili spolu až do smrti. Třeba i celou hodinu. Většinou to byl Qido, kdo to vydržel o chvíli dýl, ale pak vzal Fridu na milost. Jeho máma, maminka Mo, mu vždycky říkala, že moudřejší ustoupí. A popravdě, být naštvaný byla nuda, v tom se shodli oba.

Frida si žila ve svém světě tajemných bytostí a Qido se to snažil uvádět na pravou míru. Byla to JEN hra.

Jenže... tentokrát mělo být všechno jinak.

Tajemný dům v Krchově

A tak si děti balily svoje batůžky. Brblaly, ale někde v koutku, byla zastrčená i radost. Protože na jejich společných výletech se vždycky

NĚCO stalo... A tak si děti ani nevšimly, že se úplně přestalo mluvit o tom, že tam vlastně jedou mámy na nějakou dospěláckou oslavu. Byl to prostě výlet.

A pak jeli... A jeli... A byla to nuda. Pršelo a pozorování krajiny rozpité deštěm uspávalo. Frida a Qido usnuli.

Když se probudili, byli tam! Tedy... ne tak docela. Maminky je, oba celé rozespalé a mrzuté, táhly blátivou cestičkou do kopce, protože se ukázalo, že k domu nevede žádná autocesta. Aspoň už přestalo pršet, bylo pod mrakem a z okolních lesů stoupala mlha. Máma Mo se na Qida usmála: „To je počasí právě pro tebe!“

Qido se zamračil. Neměl rád, když se o TOM mluvilo. Když se TO vůbec naznačovalo. Qido totiž měl alergii na slunce. Dělal mu na bílé, jemné kůži pupínky a opuchaly mu z něho oči. Už tak špatně viděl, a slunce to jen zhoršovalo. Zvykl si. Nosil brýle, dlouhé rukávy a klobouky. Frida se mu nikdy nesmála. Bylo to prostě odjakživa tak. A tak Qido jen přidal do kroku a Frida za ním popoběhla. Kromě toho: ona měla déšť a mlhu ráda. Žili v ní určitě Mlžníci a zelení Lišejníci a spousta dalších bytostí.

Najednou cesta končila. Stáli před hřbitovem. Krchov! Maminky se chvíli radily, jestli je to omyl, anebo špatný vtip, ale pak zafoukal silný vítr, větve smuteční vrby se rozevlály a všichni ho viděli: kamenný dům tam doopravdy stál, vysoký, tmavý, celý zarostlý břečťanem. Žádný div, že zprvu nebyl vidět. Mámy se rozhodly, že to špatný vtip není, ale opravdová romantika. Dům je bezva, pěkně u lesa, hospoda hned pod kopcem. A šlo se bydlet. Branka vrzla, Qido se přes rameno po hřbitově ostražitě ohlédl. Ale NIC se tam nedělo. Listy padaly, protože byl podzim, a měly docela veselé barvy.

Na domovních dveřích bylo veliké klepadlo. Vypadalo jako vysušená ruka.

„Stará ruka umrlcova,“ pošeptala Frida Qidovi a ten se jí vážně zeptal, kde je toho umrlce zbytek... na hřbitově? A vůbec: jak by tu ruka umrlcova vydržela tak dlouho? A určitě by smrděla...

„Kdo chce zaklepat?“ volala maminka Lu a děti si pro jistotu strčily ruce do kapes. Klíč byl pod rohožkou, jak slibovala známá. Maminky se těšily, že si uvaří kafe a postrčily Fridu s Qidem dovnitř.

Starý dům byl určitě dlouho opuštěný. Vypadal na to, byl tak i cítit, ale bylo v něm teplo. Maminky si pochvalovaly, že je na známou spo-leh, zatopila. Na stěnách v dlouhé chodbě byly slepé čtverce, jak na nich kdysi visely obrazy. A obrys skříně, která už tu nebyla. A dveře: jedny, druhé... třetí. Zavřené dveře. Kampak asi vedou? Chodba byla prázdná, ale na konci svítilo světlo. Kuchyně. Frida se rozběhla a táhla Qida za sebou. Před nimi utíkal veliký pavouk.

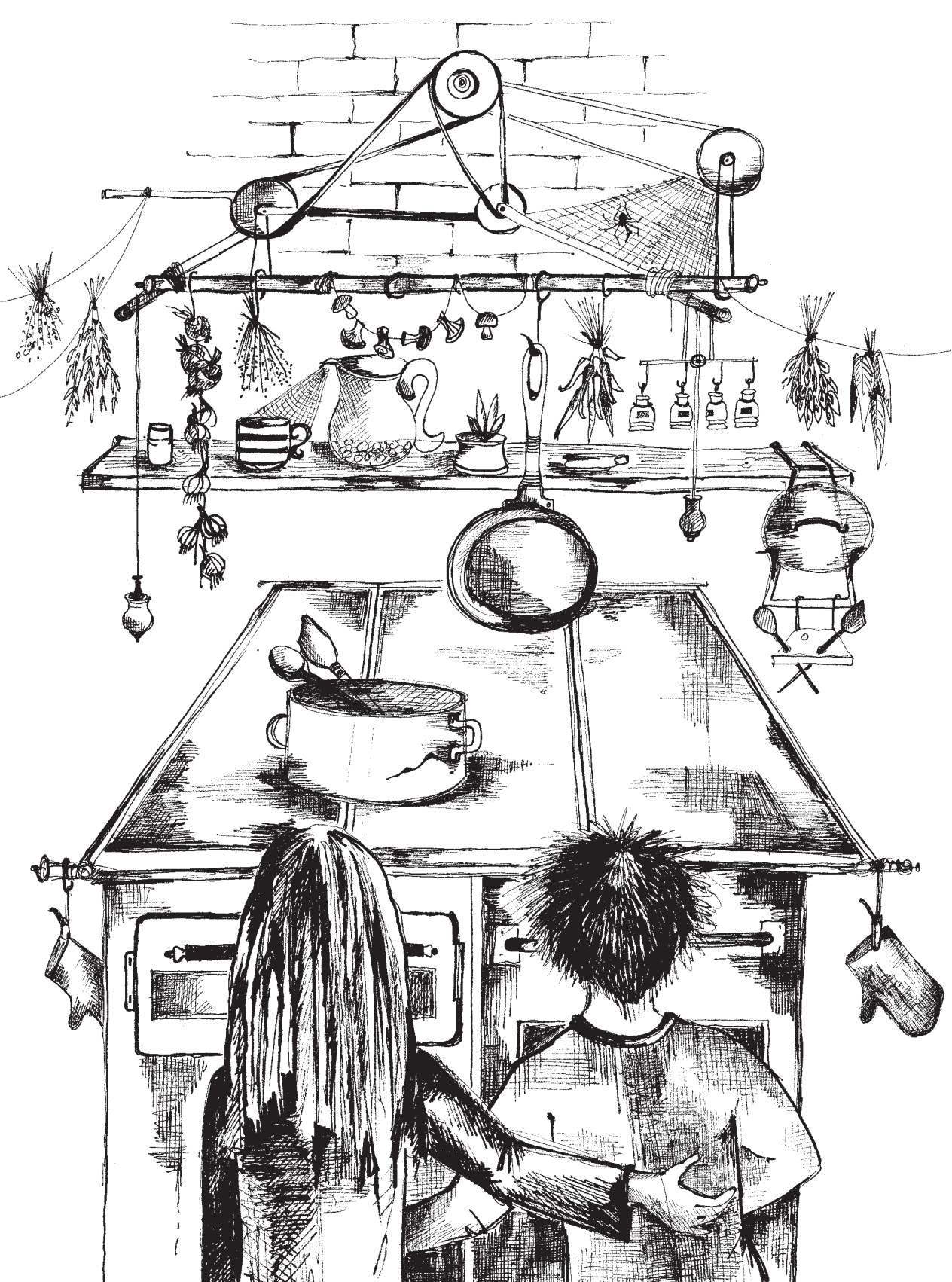
KAPITOLA 3.

Něco se chystá

V kuchyni se Frida překvapeně zastavila. Vypadalo to tady, jako by tu ještě někdo bydlel. Taková docela obyčejná kuchyně, kde je všechno, co je třeba. Maminky to nadchlo. Hodily tašky na zem a maminka Lu začala číst dopis, který ležel na stole. Byl od té známé. Stála v něm spousta věcí, ale Fridu ani Qida nezajímalo, kde se vypíná bojler ani kde je jistič anebo jak se ovládá topení. Kuchyně byla báječná! Od stropu visely na důmyslných kladkách pánve a hrnce a naběračky a cibule a papričky a svazky bylinek a také všelijaké věci, které ani neuměli pojmenovat... Qido zkoumal, jak fungují ty pohyblivé závěsy a Frida ochutnávala jednu sušenou houbu. Chtěla se mámy Lu zeptat, jestli je jedovatá, ale nebyl čas.

Maminka měla v ruce klíč: „Tenhle je od pokoje, kde budete spát! Chcete se podívat?“

Pokoj byl malý, čistý, uprostřed dvě postele sražené k sobě. Frida s Qidem si vyměnili krátký pohled a pak postele s funěním odtáhli od sebe. Už jsou velcí! Přece nebudou spát v jedné posteli jako mrňata! Frida pak mámě vysvětlila, že Qido v posteli vždycky tajně jí a dělá drobky, a Qido zas namítal, že mu Frida vždycky krade peřinu... Maminky se usmály a pokrčily rameny: jak je libo...

V rohu stála kachlová kamna. Studená. Qida zajímalo, kdy zatopí, a zkoumal mosazná dvířka. Maminky ale řekly, že to nemá smysl, když běží ústřední topení, a špatně by se spalo, kdyby bylo horko. A hlavně, vzhledem k tomu, že tady nějakou chvíli budou děti... Máma Mo vrhla na mámu Lu rychlý pohled, ale Frida si toho všimla. Ten pohled znala, maminka ho vrhala na tatínka, když nechtěla, aby před Fridou o něčem mluvil. A pochopila, že se NĚCO chystá, něco, o čem neměli s Qidem vědět. Maminka Lu se zarazila v půli věty a pak nadšeně otevřela okenice: přesně, jak si myslela, výhled do lesa, na lesní mýtinu! Jako stvořená, aby na ní tančily při měsíčku víly!

Frida vyskočila na parapet: „Vážně? A uvidí je? Kdy? A můžou tancovat s nimi? A mají jména? A...“

Qido si narovnal brýle na nose: „Víly neexistují... a tak... nám sem nevlezou, že ne...?“

Maminka Mo rázně zatáhla záclonu: „Víly jsou JEN pohádkové bytosti a rozhodně nikam nelezou oknem! Jdeme na svačinu...“

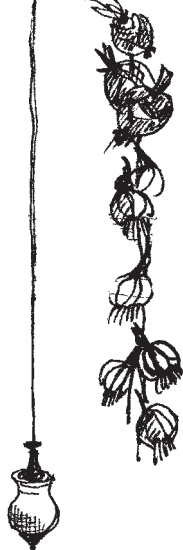
Qido se na Fridu vítězně podíval: „Já jsem to říkal.“

Frida na něj vyplázla jazyk a pak mu zašeptala do ucha: „Víš, proč nelezou dovnitř oknem? Roztrhly by si závoje! Spouštějí se na vláčkách obřích pavouků!“

Qido se nadechl, ale máma Mo ho předběhla a připomenula oběma dětem, že mají dohodu: žádné pošuchování, hádky a... žádné vymýšlení...

Frida nafoukla tváře a vyčítavě se podívala na mámu Lu: „Nevymýšlím si! MOHLY by existovat! Víly a taky Bludníci a Mlžníkové a... já jsem je už asi viděla!“

Maminka Lu se usmála a foukla Fridě do světlých vlásků: „Jasně, to víš že jo, ale každý nemá to štěstí, co ty...“

KAPITOLA 4.

Hodné a zlobivé duše

Venku se udělalo krásně. Podzimní slunce svítilo a mámy s Fridou a Qidem vyrazili do lesa. Bylo to báječné odpoledne. Hráli na všechno možné, hlavně na schovku, a Frida záviděla Qidovi, že v klobouku a khaki košili není vůbec vidět. Ona si vzala své oblíbené jasně růžové triko, a ne a ne se v lese ztratit. Potom se ztratili všichni. Zabloudili a hledali cestu zpět. Frida byla nadšená: budou si muset postavit v lese obydlí, aby měli kde žít! Qido litoval, že s sebou nevzal kompas a víc svačiny a mámy nechápaly: „Jak jsme se tu mohli tak zamotat?“ Už potřetí došli ke stejnému, starému dubu: „Musíme to zkusit víc doleva, ano, určitě... nebo spíš doprava...?“ Šli doleva a opravdu se z lesa vymotali, ale na opačné straně, na té hřbitovní.

Starý hřbitov u lesa bylo půvabné místo. S posledními slunečními paprsky dne hořely kříže rudozlatým listím.

„Budeme to asi muset obejít,“ vzdychla maminka Mo: „Vidíte? Tamhle je střecha domu... tedy... skutečně je to trochu... uch... ten dům stojí skoro přímo na hřbitově... JE to strašidelné...“ pošeptala mamince Lu. A obě se zasmály. A nic se jim nechtělo obcházet: „Co kdybychom to prošli hřbitovem? Možná je vzadu branka k domu...“

Frida s Qidem zírali na ten ostrůvek věčnosti. Nějak to lákalo dovnitř a zároveň zahánělo pryč...

„Neměli bysme chodit na hřbitov... teda ne proto, že bych se bál, to vůbec, ale... když tam nemáme nikoho... umřenyho, tak je to blbý, ne...?“ vysvětlil Qido, ale Frida mu na to neskočila.

„Jasně že se bojíš! Hlavně tady nic neber, jinak si pro to umrlec o půlnoci přijde!“ rozesmála se a rozběhla se napřed, cestičkou mezi náhrobky.

Qido se urazil: „Přijde si pro tebe!“ a pelášil za ní, až listí lítalo. Zakopl a natáhl se. Vytřeštěně zíral před sebe na svíčku, kterou pádem shodil a zhasl: „Frido!“

Máma Lu mu pomohla vstát a vyčítavě loupala po Fridě očima: „Je to JENOM hřbitov. Je to místo, kde je ten největší klid na světě. Odpočívají tu... jak bych to... Prostě jsou tu jen ty kříže a kameny a listí... Hodné duše už jsou dávno v nebi, není čeho se bát...“

Frida upřela oči na jeden kříž, takový malý, z černého kamene. Náhrobek byl celý zapadaný listím, ze kterého vyrážela dlouhá suchá tráva.

„A co ty... zlobivé duše?“

Máma Mo rázně zakročila: „Žádné zlobivé duše nejsou! A jestli se budete zbytečně děsit a povídat hlouposti, nebude zmrzlina!“

Jo, mají ji s sebou! V domě, v mrazáku! Překvápko! První má o kopeček navíc! Qido se rozběhl s překvapivou lehkostí, Frida mu sotva stačila. Pro zmrzlinu by udělal všechno. A vzadu, na konci klikaté cestičky mezi náhrobky... byla branka! Maminka Lu měla pravdu, byla tam. Spjovala hřbitov se zahradou domu.

KAPITOLA 5.

„Jsme tu sami!“

Zmrzlina byla báječná a taky rajská omáčka s masovými knedlíčky a brambory. Maminky to všechno přivezly s sebou a ohřály na jedné té krásné staré pánvi. Seděli všichni u stolu a cpali se. A Frida pozorovala mámu Lu. Svoji maminku znala a věděla, že je pořád tady to NĚCO, co se děje anebo bude dít. Mámy si občas vyměnily pohledy, občas mrkly na hodinky, občas prohodily, že půjdou brzy spát, protože... zítra musejí prozkoumat další kus lesa a udělat si podzimní piknik a... Bylo jasné, že je chtějí dostat do postele co nejdřív! Frida si umínila, že bude na pozoru.

Sotva dohráli jednu partii Člověče, nezlob se, maminky začaly zívát a vůbec, zničehonic vypadaly velice unaveně.

„Jde se na kutě,“ zavelela maminka Mo. „Nejvyšší čas!“

Za chvíli už leželi Frida s Qidem v postelích. Peřiny byly chladné, vlhké, šla z nich zima. Frida byla napjatá, ani náhodou mámám tu únavu nevěřila: „Kam jdete? Jdete taky do postele?“ zajímala se.

Mámy vůbec nevypadaly, že by se chystaly spát, třebaže o tom mluvily! Naopak, vlastně jim to moc slušelo. A maminka Lu měla na očích modrou barvu, kterou rozhodně nemívala před usnutím. Maminky mluvily o úklidu kuchyně, o sprše a maminka Lu zapnula v pokojíčku